

הארט השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת מטות מסעי תשפ"ו

גיליון 319

א לעבטיגער שפּת

מאת הרב יהודה צבי שפירא

אש קדש

פניני הפרשה

"זה הדבר אשר צוה ה'" (ל. ב)

הדבר מלשון: 'דיבור' שבכוח הדיבור עושים ציווי ה', וכלל המצוות כלולים בו, וכדבריהם (מנחות ק"א): **'כל העוסק בתורת חסאת כאלו הקריב חסאת'**.

כן אפ"ל ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (כ"ב ט): שבכל מצוה ישנם דיבורים סביבות המצוה, מלבד ציווי המצוה, כגון: **'וידבר ה' אל משה'**, ושאר דיבורי התורה שסביבות המצוה. וזהו: **'זה הדבר'** מלשון: **הדיבורים מסביב**, שבו כלולים כל **'אשר צוה ה''**.

או ייאמר: **'הדבר'** לשון **'דבר'** ע"ד מאמרם (סנהדרין ח.): **'דבר אחד לדור'** מלשון הנהגה ומלכות, שהחכמים וגדולי ישראל הם אלו שמפריים את הנדר, המרומוז בפסוק זה - ריש פרשת נדרים.

"ככל היוצא מפיו יעשה" (ל. ג)

במאמרם (ברכות ז' ט): **'לעולם אל יפתח אדם פיו לשטן'**. וכן שם: **'א"ר יוחנן מנין שברית כרותה לשפתים, עיי"ש'**. ועיווין ברבינו בחיי (בהקדמה לפ' ויגש): **'ודבר ידוע כי הדיבור יש לו כוח גדול, הן לטוב והן להיפוכו'**, וכן הוא בעוד דברי רבותינו ובזוהר הק' מגודל כוח הדיבור. וזהו: **'ככל היוצא מפיו'** - שהדיבור שיוצא מפה האדם, **'יעשה'** - יש בידו כוח של עשייה - **לפעול לטוב ולמוטב**.

כן אפ"ל; ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ז' ט): **שהדיבור הוא כלי השפע** להמשיך השפעתו ית', וזהו: **'ככל היוצא מפיו'** - לפי הדיבור, כן: **'יעשה'** - **כך נמשך העשייה - השפע שבדבר**.

"ככל היוצא מפיו יעשה" (ל. ג)

'ככל' גימ' **'שבעים'**, ע"ד הכתוב (תהלים צ): **'ימי שנותנו בהם שבעים שנה'**, מספר הרומז על ימי חיי האדם, וכל עמלו של האדם הוא הדיבור ע"ד הכתוב (קהלת ז): **'כל עמל אדם לפיחו'**, ובפס"ר: **'אין בין המתים לחיים אלא דיבור בלבד'**. וכן (משלי יח): **'מות וחיים ביד לשון'**. ובספר החינוך (תר"ז): **'סגולת האדם לגודל שבחו הוא הדיבור, שהוא יתר בו על כל הנבראים'**, וכן באריכות בספה"ק.

וזה: **'ככל'** ימי שני חיי האדם, **'היוצא מפיו יעשה'** שהדיבור זה **עצם עשיתו ומהותו**.

'אלה החקים אשר צוה ה' את משה בין איש לאשתו בין אב לבתו. בנעוריה בית אביה' (ל"ז) עיקר זמן עבודת האדם הוא ב'ימי הנעורים' וכמובא ע"כ מגודל המעלה של גירסא דינקותא, ועוד. וב'ספר המידות' (תשובה ע"ג): **'העבודת שאדם עובד את ה' בימי בחורותו, כל יום ערכו יקר משנים רבות של עבודה לעת זקנותו'**. וכן הוא בתשובה כמובא על תשובת המשקל שהעניק זה בימי נעוריו. וזהו: **'החקים אשר צוה ה' את משה בין איש לאשתו'** - הקשר של הקב"ה כביכול עם ישראל - **בנעוריה'** שאז עיקר זמן העבודה. אך בל יפול לב האדם מכך, דהא כל זמן שהוא חי והוא קשור לבית אביה' - לאבינו שבשמים - **יוכל להתקרב ולעבוד**.

שמאל בימין, שזה עיקר השלימות כידוע. וזה מה שכתוב: **'כי עזה כמות אהבה קשה כשאלו קנאה רשפי אש'**, שתהיה האהבה לה' יתברך בבחינת: רשפי אש, בהפיכת אש רתיחת הדמים של היצר הרע לקדושה...

חס לבי בקרבי - דיברתי בלשוני

ועוד במעלת פנימיות ההתלהבות דקדושה בליקוטי מוהר"ן (צ"ב) בעת שאלישע החייה את בן השונמית, כתוב בו (מלכים ב ד): **'וילך אחת הנה ואחת הנה'**, שהתלהבות דקדושה, והתנועות הקדושות יש בכוחם להחיות מתים.

והרי זה דבר הנראה במוחש, שבהתעוררות ובהתלהבות האדם הוא חי, תורתו, תפילתו וכל עבודתו הם בחיות דקדושה, בשמחה ובהתלהבות. ועוד שם (ליק"מ ר"ט): כל שורש הדיבור שאנו כה מרבים דרכו לעשות דברים שבקדושה שורשם הוא בחמימות ובהתלהבות: **'כי הדיבור הוא מחמימות, כמו שכתוב (תהלים ל"ט): 'חס לבי בקרבי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני'**, והוא שלהובא דנורא". וכבר מובא על כוחו של דיבורים חמים (ליק"מ ל"ט): שאפשר להפיג חמימות יצר הרע בחמימות דיבורי לשון הקודש, ע"ד הכתוב: (תהלים ל"ט) **'חס לבי בקרבי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני'**.

לעשות את עצמו כאילו...

נו, וישאל השואל, היאך מגיעים לזאת החמימות, איך משיגים זאת ההתלהבות דקדושה? אך גם לזאת ניתנת העצה והפיתרון, וכך המה הדברים בשיחות הר"ן (ע"ד): **'לפעמים אין לאדם שום התלהבות בהתפילה, וצריכים לעשות לעצמו התלהבות וחמימות ולב בוער בהתפילה. כמו למשל שנמצא לפעמים שהאדם עושה לעצמו רוגז עד שבא בכעס ונתרגז, כמו שאומרים העולם בלשון אשכנזי ע"ר שניצט זק איין רוגז'**. כמו כן ממש בקדושה בעניין התפלה צריכים לפעמים לעשות רוגז ויעשה לו חמימות ותבערת הלב בדיבורי התפלה... ועל ידי זה יבוא אחר כך באמת להתלהבות וחמימות הלב בהתפילה, ויזכה שיבער לבו להשם יתברך, ויתפלא בהתלהבות גדולה.

וכן בענין השמחה... שאינו יכול בשום אופן לשמח עצמו, אז עצתו שיעשה עצמו כאלו הוא שמח, ואף על פי שבתחילה עדיין אין השמחה באמת בלב, אף על פי כן על ידי שעושה עצמו כאלו הוא שמח, ועל ידי זה יזכה אחר כך באמת לשמחה. ועצה זאת היא עצה גדולה מאוד גם בכל הדברים שבקדושה. שבתחילה צריכים לעשות עצמו כאילו הוא להוט אחר אותו הדבר שבקדושה, ואחר כך זוכין באמת לזה. והבן מאד".

כשאנו קוראים השבוע את הפסוק בתורה: **'כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וטהר'** - נתחבר לאותו אש שטהר, אש של מצוות ומעשים טובים, ובכך נעביר את האש זרה, החמימות והתאוות רעות, בהכניסנו אש זו - לאש קודש.

הגיע פעם ה'חפץ חיים' לעיר לידא. וכשהתאספו בני העיר לשמוע את דבריו, סיפר להם עובדה זו: פעם נכנסתי בעיר מגורי 'ראדין' למקוה, והמים היו קרים. שאלתי את בעל בית המרחץ: מדוע המים כל כך קרים? והוא ענה לי: רבי, בנאמנות, את כל המים שהיו ב'דוד החם' שפכתי למקוה. ניגשתי אל ה'דוד החם' ומיששתי אותו ונכחתי לדעת שהדוד של המים החמים הוא פושר. עתה הבנתי מדוע המים הפושרים שפכו לתוך המקוה לא הצליחו לחמם את מי המקוה הקרים - מים פושרים אין בכוחם לחמם מים קרים. והסברתי לו: שכדי לחמם את מי המקוה הקרים, צריך שהמים ששופכים מהדוד החם יהיו רותחים או חמים מאוד, רק באופן זה יתחממו המים הקרים.

המשיל זאת החפץ חיים; כש'עצת ציה ליעקב', ורבים מבני ישראל אינם בדיקים בתורה, הם שרויים בקור וקיפאון מתורה ומצוות, והדרך לקרבם הוא לא לחמם את ליבם בחומה של היהדות.

ובאיזה דרך נצליח בכך? רק כאשר גם אנו נהיה חמים ולהטיים באש קודש, כאשר נכניס חמימות והתלהבות בעבודתנו, נוכל להעביי חום זה גם לאחרים. אם נהיה פושרים, כמותו דוד מים שעמד במקוה בראדין, לא נוכל לחמם כלל וכלל את ליבם הקפוא והאדיש של אלו אשר נצרכים להיכנס לגבולי הקדושה גם הם.

כן, בחמימות ובהתלהבות הלב, אנו מלהיבים את הרוחקים ואת הקרובים לנו, את בני ביתנו, בנינו, וכל הקשורים וכרוכים אלינו.

הברכות הגנוזים באור הפנים

אך לא רק לאחרים, אלא עוד יותר לנו, לעצמינו, משפיע האש קודש - החמימות וההתלהבות לדבר מצוה ולכל דבר שבקדושה. בזה שהאדם מתלהב בתבערת הלב להשם יתברך, בכוח הזה נטהר הלב (ליקוטי מוהר"ן ק"ו). ובהמשך: **'כי נגד שנתלהב ונבער לעבירה או לתאוה רעה, חס ושלוש, שמה נטמא לבו, נגד זה צריך שיתלהב ויבער לבו להשם יתברך. ועל ידי זה יטהר לבו, כמו שכתוב [בפרישיתנו] (במדבר ל"א): 'כל אשר יבא באש תעבירו באש'**.

ובביאור שם: **'כי על ידי חמימות הלב, על ידי זה מגרש רוח הטומאה. כי טבע האש שמגרש האוויר, כמו שנתברר לחמי היסודות, כי זהו סיבת מה שיהיה הקני שריפה על ידי שמדליקין מה שזורק למעלה (דהיינו הפילוור = חומר נפץ). כי על ידי כוח האש, בורח האוויר, והאוויר דוחה את הדברים שמלאו בהם את הקני שרפה, ועוד נתברר בחוש מכמה דברים. והללו, שהאש מגרש האוויר, על כן החמימות שבלב שבויער להשם יתברך, מגרש הרוחות שהם אויר, הינו שמגרש את רוח הטמאה, ועל ידי זה נטהר לבו'**.

להפוך את האש לקדושה

הבה ונתבונן על מעלת אותה חמימות והתלהבות של קדושה, שבכוחה לכבות אש התאוה, אשר זרה, בתמצית דברי מוהר"ן המרוזים ומחיים את הנפש בליקוטי הלכות (הלכות י"ן נסך ג א): **כשמגברים כנגד האדם הגבורות והדינים להתגרות באדם ולהפילו חי"ו, יש להפוך את אותה חמימות ורתיחת הדמים אל הקדושה, שיעשה המצווה והדבר שבקדושה בחמימות הלב ובהתלהבות גדולה. וזה עיקר שלמות המצווה והעבודה. ולא לעשותה כמצות אנשים מלומדה.**

כי יש להתנבר ולהשתדל לעשות את המצוות בחמימות והתלהבות הלב - שזה נמשך דווקא בכך - שמגברים כנגדו חמימות של האש רעות חי"ו, והוא מתגבר כנגדו ומהפכם אל הקדושה, ועושה המצווה בשמחה והתלהבות גדולה. וזהו מה שכתוב: **'אהבת את ה' אלקיך בכל לבבך'**, ודרשו חמימות: בשני יצריך, יצטרך הלב ויצטר הרע. כי יש להפוך את היצר הרע - את רתיחת הדמים אל הקדושה, אל האהבה דקדושה. שיבער הלב בשלהובין דרחמימות לה' יתברך. שהגבורות יתכללו בחסד ובאהבת ה', להכליל

שירת הפרשה

"כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בְּאֵשׁ תִּעְבְּרוּ בְּאֵשׁ" - בְּפָרֶשֶׁה עֲלֵינוּ לְהַגְבִּיר אֶת הָאֵשׁ וְהַתְּלַהֲבוֹת דְּקָדְשָׁה.

בְּכֹחַ זֶה שֶׁנִּבְעַר בְּחַמִּימוֹת בְּזִמְן הַעֲבוֹדָה הַתְּמִיחַ אֲנוּ מַעֲבִירִים מֵאֲתָנּוּ אֶת הַתְּבַעֲרָה לְאֵשׁ זָרָה.

גְּדוֹל וְחָשׁוּב הוּא הָאֵשׁ קְדֹשׁ בְּעֶשְׂיָה הַטּוֹבָה לֹא לְעָבְדוֹ בְּקִרְיוֹת - כְּמִצְוֹת אֲנָשִׁים מְלַמְּדָה.

"חֵם לִבִּי בְּקִרְבִּי בְּהִיגִי תִבְעַר אֵשׁ" - אֵשׁ דְּקָדְשָׁה נִחְדָּד זֹאת הַהֲתְלַהֲבוֹת וּלְבָסוֹף נִזְכָּה לְהַשְׁגִּיחָה.

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

"ואת פנחס בן אלעזר הכהן נקבד כולם" (לא ו)

ויעויין בדבר רש"י שהיה פנחס שקול כנגד כולם. וכן שם: המתחיל במצווה ואומרים לו גמור, והוא זה שנקם נקמת מדין, וב'ליקוטי מוהר"ן' (ב ל"ב): שבחינת - "רוח אפינו משיח ה'" - נעשה רוח קנאה, שהולך ומקנא; על ענין הקדושה, לגודל קדשתו וטהרתו. וזהו בכאן היה עיקר הנקמה היה על פנחס שהוא אליהו משיח, וכדבריו.

"כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וטהר" (לא כד)

מידה טובה מרובה. בטומאתו כתוב: "אשר יבא באש", שזה ממש בא והיה עמו. אך ב'טהר' הוא "תעבירו באש" עצם העברה כבר מטהרת. ונלמד מכך התחזקות לעבודת ה' שבעצם עבודה קלה, אפילו בהעברה כבר שבים ועוזבים את הטומאה. וכדבריהם (קידושין מט:): המקדש אשה על מנת שהוא צדיק גמור, אף על פי שנמצא שהיה רשע גמור או אומרים שהיא מקודשת, שמה הרהר תשובה באותה שעה.

"בזו איש לוי" (לא ג)

"בזו" גימ' כ"ב - כנגד כ"ב אותיות התורה, לומר: שהם בזו ולקחו המגיע להם לפי "דין תורה".

כן אפ"ל ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ס) שיש שבילי תורה שאי אפשר לבוא לכך אלא ע"י עשירות. וזהו "בזו" גימ' כ"ב - כנגד אותיות התורה, ללמד; שיש תורה בביזה זו, בעשירות דקדושה.

"ולמה תניאון את לב בני ישראל" (לב ז)

ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה נ"ב): "מי יש לו לב ישראל, אין ראוי לו לומר שמקום זה אין טוב לפניו, כי אין שייך אצלו מקום כלל, כי אדרבה, הוא מקומו של עולם". וזהו בכאן כשמדברים על כניסתם לארץ ישראל, דזהו 'מקום' - כתוב: "ולמה תניאון את לב בני ישראל". כי הא הכל תלוי בלב. ועם לבם הטוב הם יוכלו לבוא לארץ ישראל, כי הכל טוב לפניהם, דהא הכל מקומו של עולם אצלם.

"בלתי כלב בן יפונה הקניזי ויהושע בן נון" (לב יב)

אפ"ל בדרך רמז דכתוב בשלשון "בלתי" דהא ניצולו בזכות תפילתו של משה שבירכס והתפלל עליהם, וכן תפילתם שלהם להתפלל בחברון כמובא, והתפילה צריכה להיות בדרגת: בלתי לה' לבדו. וכמובא ע"כ - לדעת שרק בעזרתו ניושע. וכן לדעת שעומדים לפניו ית'. וזהו כאן בתפילה לשון: "בלתי".

"מסעי בני ישראל" (ל"ג א)

"מסעי" - בני' ר"ת מ"ב - כנגד מ"ב מסעות בני ישראל, ואות יו"ד של תיבת "ישראל" רומזת לשכינתו יתברך וכמובא (הקדמת תיקוני זוהר דף ו: י'): כל יו"ד אחיזי לשם הוי"ה ב"ה. וכן מהמובא (סנהדרין לט:). דכל בי עשרה שכינתא שריא, רמו; שכל המסעות היה בהם 'אמונה' והיה על פי ה', וכמו שכתוב: "ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה'". ויעויין ב'ליקוטי מוהר"ן' (מ ח"ב) שכל מסעותיהם היה תיקון האמונה, לתקן פגם ע"ז של אלה אלוהיך ישראל

"אלה מסעי בני ישראל" (ל"ג א)

בדברי רש"י: "למה נכתבו המסעות הללו להודיע חסדיו של מקום וכו' עיי"ש. ואפ"ל; דראשי תיבות, וסופי תיבות של: 'אילה' מסעי' ביני ישראל" בגמטריא 'חסדי הוי"ה' - חסדיו של מקום. ונקודת חזוק הנלמד מכך שדווקא בתוך הקשיים, המסעות והטלטולים נמצאים חסדיו של מקום, וכמובא כאן ברש"י. ויעויין ב'ליקוטי' (קצ"ה) עה"פ 'בצר הרחבת לי'.

"ויחננו ברתמה" (ל"ג י"ח)

בפרש"י: על שם 'לשון הרע' של מרגלים, שנאמר: 'מה יתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה חיצו גבור שנונים עם גחלי רתמים', והנה: 'לשון הרע' עולה במספר כתיבת: 'ברתמה' ועוד 'ארבעה עשר' שזו מספר: הארבעה עשרה בחנייתם.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה כמשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"צ

"אלא מסעי בני ישראל" (במדבר לג א)

הנסיעה שהחזירה בתשובה

היה זה מעשה באיש אחד ושמו רבי ישראל מנעמירוב, אשר הפציר וביקש מרבינו, שיסכים לו לנסוע לאזור מלחמה עבור פרנסה.

רבינו, מדרכיו הנעלמים, מצד אחד; לבלי לדחוק ולהתעקש על שום דבר כידוע. ומאידך; מכיוון שבכל זאת לא רצה להסכים לו, ענה ואמר לו בזה הלשון: "יתשווה בדעתך את ההן והלאה", "זאלסט זיך פיר נעמן יא מיט ניין גלייך" [היינו: שיהיה באמת שווה אצלו בלבו, אם לנסוע או לא], אחר-כך תאמר חמשה מזמורי תהלים, ולאחר מכן: "מה שיעלה במחשבתך כך תעשה".

כפקודת רבינו, כן עשה רבי ישראל, ולאחר מכן בא לרבינו ואמר לו, שנפל בדעתו "הן", אך לא הוטב זאת בעיני רבינו, שהאמת לא היה בלבו שווה ההן והלאה, כאשר פקד עליו, וזאת עקב תבערת הלהיטות אחר ממון שחשק ורצה בכל נפשו לנסוע נסיעה זו.

אך מכיוון שרבינו לא התעקש על שום דבר אמר לו בזה הלשון: "נו, עם דג קטן אפשר לפעמים לתפוס דג גדול..." "נא, מיט אפלאטציקל קאן מען אמאל אעכט חאפין..." ובעת שאמר לו רבינו אלו הדברים לא הבין כלל רבי ישראל כוונת דברים אלו.

ואכן רבי ישראל יצא לדרכו לנסיעה זו, וסיבב שם השם יתברך, ששכר אותו עשיר אחד לעזור לו בעסקיו, והיה אצלו איזה זמן ונשא חן בעיניו, והיה ביניהם ידידות גדולה מאוד, והעשיר הזה היה איש בליעל ורע מעללים וגם כבר בא שנים, ומימיו עוד לא נשא אשה כלל, אבל מרב אהבתו אליו, התחיל רבי ישראל לדבר על לבו מיום אל יום בדברים רכים וטובים, עד שהתחיל לפעול אצלו מעט מעט, והתחיל לעזוב את דרכו הרע, ונשא אישה כשרה וצנועה, והתחיל לילך בכל יום ערב ובוקר להתפלל, עד שבמשך הזמן נתהפך לאיש אחר ממש, חזר בתשובה ונעשה איש כשר באמת.

וכאשר רבי ישראל מנעמירוב הביט וראה, שפעלו כל-כך דבריו אצל עשיר זה, נזכר בדברי רבינו שאמר לו על ענין נסיעתו, שבדג קטן יכולים לחטוף דג גדול, כי באמת כן היה; מה גם ששם המשפחה של העשיר הזה "העכטי". שפירושו דק גדול...

מסיים רבי אברהם ב"ר נחמן את סיפורו, ומוסיף מציין: שמעתה כל זאת מפי אבי, הריני כפרת משכבו, ששמע זאת מפי מוהר"ני"ת זכרונו-לברכה וגם מרבי נפתלי זכרונו-לברכה.

התלמיד שהציל את רבינו בנסיעתו

היה זה רבי שמעון - תלמידו הראשון של רבנו ומשמשו, תלמיד מסור ונאמן היה, ותמיד עמד מוכן לשרת את רבינו.

משאלה אחת הייתה תמיד בפיו: כי יזכה לשמש את רבנו גם בעולם הבא. אך משום מה לא קיבל תשובה על כך מרבינו.

פעם אחת התעקש והפציר מאוד ברבינו על בקשתו זו - שיזכה לשמש גם בעולם האמת, ובהזדמנות זו אף הזכיר לו את מסירות-נפשו עבורו, ומעשה שהיה כך היה:

רבי שמעון נסע פעם אחת עם רבינו ועם עוד מספר מקורבים בעגלה אחת, בדרך בין הוסיאטין ומדודיבקה. כל עת נסיעתם בדרך הישרה לא אירע שום מכשול, אך בהגיעם במורד ההר, והעגלה החלה נוסעת מורדה, נשבר אופן מאופני העגלה. ואם לא די בכך, זרועה הייתה הדרך במכשולים ואבני נגף. סכנה רצינית ריחפה על ראשי הנוסעים, עוד קט והעגלה עלולה חס ושלום להתהפך על כל נוסעיה.

רבי שמעון המסור לרבנו בכל לבו ונפשו ומוכן ללכת עבורו באש ובמים חס בסכנה, ובלי לשית לבו כלל על עצמו קפץ מן העגלה, והשליך נפשו מנגד, ומיהר לצד בו שבור האופן, ובשכמו תמך בעגלה למען יתיש ישר ואל תתהפך. כך הציל רבי שמעון את חיי רבינו תוך כדי שהוא מסכן את עצמו בסכנת חיים.

מעשה זה הזכיר שמוך לרבינו, ובקשתו כי בזכותו ירצה למלא מבוקש, לשמשו גם בעולם הבא.

רבינו נענה ואמר: אמנם כן, טוב עשית! ובכך רמו לו, כי הוא מכיר לו טובה עבורו לו, אבל זה עדיין לא מספיק שבעבורו יקבל את מינוי המשמשות בעלמא דקשוט... רבי שמעון הקשיב ושתק.

לאחר זמן שוב חזר רבי שמעון לבקש מרבינו אותה בקשה, ולשמחתו לא סירב לו יותר ונאות לו.

בהוסיפו, כי אמו באה אליו בחלומו ותבעה ממנו על שאינו מסכים לבקשתו של רבי שמעון, ורבינו הבטיח מיד לרבי שמעון כי ישמש אותו בזה ובבא...

בעניין זה הוסיף רבי נחמן מטולשין, תלמידו הנאמן של רבי שמעון ואמר, כי על מינו נכבד זה נתקנא בו אף תלמידו הגדול של רבינו רבי נתן.

יש לציין ולהוסיף שחסידי ברסלב רבים נוהגים להשתטח על ציון רבי שמעון הקבור בעיר הקודש צפת לא רחוק מציון האר"י הקדוש, ולעשותו שלח לרבינו, בייחוד היה זה כשערי ציון באומן היו נעולים.

לכבוד השם

מן הפאר שהיא: לשון העזרים |

לְיָדִים יְקָרִים ! המְשֻׁנָּה בְּאֲבוֹת אוֹמְרֵת: כֹּל מֵה שְׁבָרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, לֹא בְּרָאוּ אֱלֹא לְקַבְּדוֹ, שְׁנָאֲמַר (ישעיה מג) כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלְקַבְּדֵי בְּרֵאתִי וְצִרְתִּי אֶף עֲשִׂיתִי.

הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא אֶת הַכֹּל בְּעוֹלָם, בְּכַדִּי שְׁנַעְבְּדוֹ יִתְבָּרַךְ מִכֹּל הַדְּבָרִים שְׁבָעוֹלָם. רַבִּי נְתַן מִבְּרַסְלָב כּוֹתֵב עַל כֵּךְ מִשָּׁל בְּסִפְרוֹ "לְקוּטֵי הַלְכוּת", וְכֵן לְשׁוֹנוֹ: כִּמּוֹ לְמִשָּׁל עַץ אוֹ מִתְּכַת כֹּל זֶמַן שְׁהוּא גָלִם וְלֹא עָשׂוּ מִמֶּנּוּ כָּלִי אֵינּוּ נִצְרָךְ לְהֶאֱדָם, וְאֵינּוּ יְכוֹל לְעַבֵּד בּוֹ ה' יִתְבָּרַךְ. אֲבָל כְּשִׁלּוּחַ הָאֲמִן הַעֵץ וְהַמִּתְכַּת וְיוֹשֵׁה מִמֶּנּוּ כָּלִי - כִּגוֹן כֵּף אוֹ קֶצֶר־הוּא. וְאֵז הוּא נִצְרָךְ לְהֶאֱדָם, וְאֵז הֶאֱדָם יְכוֹל לְעַבֵּד בּוֹ ה' יִתְבָּרַךְ. כִּי אוֹכֵל עִם הַכֵּף וְהַקֶּצֶר לְקַבּוֹד שֶׁבֵּת, אוֹ שְׂמִכְבֵּד בְּהֵם אוֹרְחִים וְגַם מִבְּרֵךְ עַל הַמֵּאֲכָל שְׂאוֹכֵל בְּהֵם תְּחִלָּה וְסוּף. כִּי בְּרֵאשִׁי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁ עוֹבְדִים אֶת ה' יִתְבָּרַךְ בְּכֹל הַדְּבָרִים שְׁבָעוֹלָם. אֲבָל אֵי אֶפְשֵׁר לָהֶם לְעֲשׂוֹת עֲבוֹדָתָם בְּשׂוּם דְּבָר, כִּי אִם אַחַר שְׁנִתְתַּקֵּן וְנִעְשֶׂה לִּי. וְאֵז מִתְקַנֵּים וּמְשַׁלְּמִים אֶת הַדְּבָר בְּרוּחָנִיתִית עַל יְדֵי שְׁעוּבָדִים בּוֹ אֵת ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁזֶה עֵקֶר חַיּוֹת וְשִׁלְמוֹת שֶׁל כֹּל הַדְּבָרִים שְׁבָעוֹלָם. נִמְצָא עַל יְדֵי שְׁהֶאֱמִן מִתְקַן וְיוֹשֵׁה אֶת הַכֵּף בְּגִשְׁמִיּוֹת עַל יְדֵי זֶה מְגִיעַ הַדְּבָר לְשִׁלְמוֹתוֹ גַּם בְּרוּחָנִיתִית.

וְאֵינוּ נִלְמַד מִכֵּךְ שְׁבָכֵל דְּבָר שְׂאֵנוּ עוֹשִׂים, אֲנוּ יְכוֹלִים לְהַכְנִיס בְּזֶה אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּשֶׂאֲנוּ אוֹכְלִים אֲנוּ חוֹשְׁבִים שִׁיְהִי לָנוּ כּוֹחַ לְלַמֵּד וְלִהְתַּפְּלֵל. גַּם כְּשֶׂאֲנוּ מְשַׁחְקִים נְחָשָׁב; וְיֵשׁ לָנוּ מִכֵּךְ תּוֹעֲלָת לְאָגַר כּוֹחוֹת מִחֲדָשִׁים וּמִשְׁחָקִים בְּגִשְׁמִנוֹת וּבְדָרְךְ אֶרֶץ. וְאֲנוּ מְשַׁחְקִים בְּגִשְׁמִנוֹת וּבְדָרְךְ אֶרֶץ. וְנִשְׁפִּיל לְהַתְּרַגֵּל לְרֵאוֹת אֶת הַפְּנִימִיּוֹת שְׁבָכֵל דְּבָר, וְלְעֲשׂוֹת בְּכֹל פְּעֻלָּתֵנוּ נַחַת רוּחַ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

**אכן כן;
הדבורה
נותנת
מתיקות
של דבש,
אך עלולה
גם לעקוץ...
הזהירות
נצרכת...**

